

се намѣрятъ още 1—2 лица, които специално да слѣдятъ всичко писано и за всѣки куршумъ съ топъ да отговарятъ и да разбиватъ всички инсинуации на опозицията. И форматътъ му трѣбва да се увеличи и да излиза всѣки день. Казвамъ ти: довечера ще узная автора на уводната статия въ в. Истина, подкупилъ съмъ двама словослагатели, тѣ ще ми донесатъ откъснатата малка частъ отъ ръкописа, или пъкъ, ако туй имъ е невъзможно, — нѣколко реда отъ него тщателно копирани чрѣзъ стъкло!... Сега слѣдъ малко ще се срѣщна въ градската градина съ Матанова, ще узная доста нѣщо. Той знае много работи: опозиционеритѣ го считатъ за тѣхно довѣрено лице... Пакъ и между нашитѣ има такива изроди — тайно дружатъ съ нашитѣ противници. Сѣщамъ се много добрѣ, защо правятъ всичко туй: капититѣ имъ да сж отворени: който и да дойде на властъ, да не напушатъ топлитѣ мѣста, тлѣститѣ заплаги... Сбогомъ!... да вървя, че...

— Сбогомъ!

Дѣдо Генко разбра, че и сега за политика се говори.

Другарьтъ на Бойковски бѣ видно лице отъ правителствената партия.

Вратнята се бързо отвори. Бойковски влѣзе. Щомъ видѣ баща си, той промѣни настроене и весело запита:

— Е, тате, какво ново-ветхо има?

— Всичко хубаво, синко!... Пакъ новото-ветхото — ти го знаешъ. Азъ какво разбирамъ?!

И двамата се смѣлчаха. Слѣдъ малко дѣдо Генко заговори на съвсѣмъ другъ тонъ:

— А бе, синко, ами сега все ли тѣй ще стоя безъ работа? Азъ не съмъ хичъ тѣй наученъ. Омръзна ми. Дай ми нѣщо дрешено да позакърпя я, колкото да се залисвамъ. Знаешъ, на село, — и голѣми, и малки — все ги азъ подреждамъ.

— Ехъ, тате, почини си малко! Заслужавашъ го напълно: толкова години си се бѣхталъ! Я ела да му хвърлимъ по една ракийка!

— Шегата на страна! Казвамъ ти: не мога тѣй безъ работа да седа!